

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาเครื่องมือวัดความสามารถในการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิจัยตามลำดับหัวข้อดังนี้

1. สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อความสะดวกในการนำเสนอและให้ความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$r_{(x-y)}$	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมที่ไม่รวมคะแนนข้อนั้น
t	แทน	ค่าสถิติที่มีการแจกแจงแบบที
k	แทน	จำนวนข้อคำถาม
PR	แทน	ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์
T	แทน	คะแนนที่ปกติ (Normalized T - Score)
r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด
S_e	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด
r_{xy}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. คุณภาพของเครื่องมือ

1.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงพินิจ

1.2 คุณภาพจากการทดสอบครั้งที่ 1

1.2.1 อำนาจจำแนกรายข้อ

1.2.2 การคัดเลือกและปรับปรุงข้อคำถาม

1.3 คุณภาพจากการทดสอบครั้งที่ 2

1.3.1 อำนาจจำแนกรายข้อ

1.3.2 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

1.3.3 ค่าความเชื่อมั่น

1.4 คุณภาพจากการทดสอบครั้งที่ 3

1.4.1 ค่าสถิติพื้นฐาน ค่าความเชื่อมั่น และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน

1.4.2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดความสามารถในการปรับตัว ชนิดสถานการณ์กับแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดข้อความ

2. เกณฑ์ปกติวิสัย (Norms) และคู่มือการใช้เครื่องมือ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คุณภาพของเครื่องมือ

1.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity) ในการประเมินคุณภาพของเครื่องมือ
ขั้นตอนนี้ผู้วิจัยนำแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดสถานการณ์ จำนวน 52 ข้อ และแบบวัด
ความสามารถในการปรับตัวชนิดข้อความ จำนวน 52 ข้อ ที่สร้างขึ้นโดยผู้วิจัย ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญด้าน
จิตวิทยาและการแนะแนว จำนวน 4 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลการศึกษา จำนวน 1 ท่าน
เป็นผู้พิจารณาการให้นิยามเชิงปฏิบัติการของการปรับตัวของนักเรียน พิจารณาข้อคำถามเป็นรายข้อ
พร้อมทั้งเสนอแนะการปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือทางด้านการใช้ภาษา เพื่อความเหมาะสมในการนำไป
ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จากผลการพิจารณาผู้วิจัยทำการคัดเลือกข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง
ข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00 ได้จำนวนข้อคำถามของแบบวัดความสามารถ
ในการปรับตัวจำแนกตามด้านและชนิดของแบบวัด ดังนี้

ตาราง 4 จำนวนข้อคำถามและค่าดัชนีความสอดคล้องจากแบบวัดความสามารถในการปรับตัวที่ผ่านการคัดเลือกจากผู้เชี่ยวชาญ

แบบวัดความสามารถในการปรับตัว	ชนิดสถานการณ์	IC	ชนิดข้อความ	IC
ด้านอารมณ์และส่วนตัว	13 ข้อ	0.80 – 1.00	13 ข้อ	0.80 – 1.00
ด้านสังคม	13 ข้อ	0.80 – 1.00	13 ข้อ	0.80 – 1.00
ด้านการเรียน	12 ข้อ	0.80 – 1.00	13 ข้อ	0.80 – 1.00
ด้านสถานศึกษา	12 ข้อ	0.80 – 1.00	13 ข้อ	1.00 ทุกข้อ
รวมทั้งฉบับ	50 ข้อ	0.80 – 1.00	52 ข้อ	0.80 – 1.00

จากตาราง 4 แสดงว่าแบบวัดความสามารถในการปรับตัวที่ผ่านการคัดเลือกจากผู้เชี่ยวชาญ ชนิดสถานการณ์มีจำนวน 50 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.80 ถึง 1.00 และแบบวัดชนิดข้อความมีจำนวน 52 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.80 ถึง 1.00 ซึ่งข้อคำถามที่ได้จะนำไปใช้ในการทดสอบครั้งที่ 1

1.2 คุณภาพจากการทดสอบครั้งที่ 1

1.2.1 อำนาจจำแนกรายข้อ ผู้วิจัยได้นำแบบวัดความสามารถในการปรับตัวที่สร้างขึ้นไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน แล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์หาอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้วิธีการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมที่ไม่รวมคะแนนข้อนั้น ($r_{(x-1)}$) โดยพิจารณาคัดเลือกข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลปรากฏดังนี้

แบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดสถานการณ์ จำนวน 50 ข้อ มีค่า $r_{(x-1)}$ ตั้งแต่ 0.0706 ถึง 0.5780 ข้อที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติได้คัดออกมีจำนวน 13 ข้อ และข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติคัดเลือกไว้มีจำนวน 37 ข้อ โดยที่มีค่า $r_{(x-1)}$ ตั้งแต่ 0.2067 ถึง 0.5780

แบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดข้อความ จำนวน 52 ข้อ มีค่า $r_{(x-1)}$ ตั้งแต่ 0.1210 ถึง 0.5580 ข้อที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติได้คัดออกมีจำนวน 6 ข้อ และข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติคัดเลือกไว้มีจำนวน 46 ข้อ โดยที่มีค่า $r_{(x-1)}$ ตั้งแต่ 0.2055 ถึง 0.5580

แสดงไว้ในตาราง 11 - 12 ในภาคผนวก

1.2.2 การคัดเลือกและปรับปรุงข้อคำถาม ผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงข้อคำถาม บางข้อที่มีค่า $r_{(x-1)}$ ต่ำกว่าเกณฑ์มารวมกับข้อคำถามที่คัดเลือกไว้ ก่อนรวบรวมเป็นฉบับใหม่เพื่อนำไปทดสอบครั้งที่ 2 แยกเป็นรายด้านได้ดังนี้

แบบวัดความสามารถในการปรับตัวขนิคสถานการณื

- ด้านอารมณ์และส่วนตัว จากจำนวน 13 ข้อ คัดเลือกไว้ 10 ข้อ ปรับปรุงเพิ่ม 1 ข้อ รวมเป็น 11 ข้อ
- ด้านสังคม จากจำนวน 13 ข้อ คัดเลือกไว้ 10 ข้อ
- ด้านการเรียน จากจำนวน 12 ข้อ คัดเลือกไว้ 7 ข้อ ปรับปรุงเพิ่ม 2 ข้อ รวมเป็น 9 ข้อ
- ด้านสถานศึกษา จากจำนวน 12 ข้อ คัดเลือกไว้ 10 ข้อ

แบบวัดความสามารถในการปรับตัวขนิคข้อความ

- ด้านอารมณ์และส่วนตัว จากจำนวน 13 ข้อ คัดเลือกไว้ 11 ข้อ
- ด้านสังคม จากจำนวน 13 ข้อ คัดเลือกไว้ 10 ข้อ
- ด้านการเรียน จากจำนวน 13 ข้อ คัดเลือกไว้ 12 ข้อ
- ด้านสถานศึกษา จากจำนวน 13 ข้อ คัดเลือกไว้ 13 ข้อ

ผลจากการคัดเลือกและปรับปรุงทำให้ได้แบบวัดความสามารถในการปรับตัวขนิค สถานการณื จำนวน 40 ข้อ และขนิคข้อความ จำนวน 46 ข้อ ไปใช้ในการทดสอบครั้งที่ 2

1.3 คุณภาพจากการทดสอบครั้งที่ 2

1.3.1 อานาจจำแนกรายข้อ ผู้วิจัยได้นำแบบวัดความสามารถในการปรับตัวที่ คัดเลือกและปรับปรุงจากการทดสอบครั้งที่ 1 นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน แล้ว นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาอานาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้วิธีการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมที่ไม่รวมคะแนนข้อนั้น ($r_{(x-1)}$) โดยพิจารณาคัดเลือกข้อที่มี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลปรากฏดังนี้

แบบวัดความสามารถในการปรับตัวขนิคสถานการณื จำนวน 40 ข้อ มีค่า $r_{(x-1)}$ ตั้งแต่ 0.0234 ถึง 0.5483 ข้อที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติได้คัดออกมีจำนวน 4 ข้อ และข้อที่มีนัยสำคัญทาง สถิติคัดเลือกไว้มีจำนวน 36 ข้อ โดยที่มีค่า $r_{(x-1)}$ ตั้งแต่ 0.2294 ถึง 0.5483

แบบวัดความสามารถในการปรับตัวขนิคข้อความ จำนวน 46 ข้อ มีค่า $r_{(x-1)}$ ตั้งแต่ 0.0235 ถึง 0.6083 ข้อที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติได้คัดออกมีจำนวน 9 ข้อ และข้อที่มีนัยสำคัญทาง สถิติคัดเลือกไว้มีจำนวน 37 ข้อ โดยที่มีค่า $r_{(x-1)}$ ตั้งแต่ 0.2290 ถึง 0.6083

จากการวิเคราะห์ครั้งที่ 2 ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกข้อคำถามที่ค่า $r_{(x-1)}$ มีนัยสำคัญทางสถิติ เพื่อนำไปทดสอบครั้งที่ 3 ผลปรากฏว่าแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดสถานการณ์มีข้อคำถาม จำนวน 36 ข้อ และแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดข้อความมีข้อคำถาม จำนวน 37 ข้อ แยกเป็นรายด้านได้ดังนี้

แบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดสถานการณ์

- ด้านอารมณ์และส่วนตัว จากจำนวน 11 ข้อ คัดเลือกไว้ 10 ข้อ
- ด้านสังคม จากจำนวน 10 ข้อ คัดเลือกไว้ 10 ข้อ
- ด้านการเรียน จากจำนวน 9 ข้อ คัดเลือกไว้ 6 ข้อ
- ด้านสถานศึกษา จากจำนวน 10 ข้อ คัดเลือกไว้ 10 ข้อ

แบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดข้อความ

- ด้านอารมณ์และส่วนตัว จากจำนวน 11 ข้อ คัดเลือกไว้ 9 ข้อ
- ด้านสังคม จากจำนวน 10 ข้อ คัดเลือกไว้ 6 ข้อ
- ด้านการเรียน จากจำนวน 12 ข้อ คัดเลือกไว้ 10 ข้อ
- ด้านสถานศึกษา จากจำนวน 13 ข้อ คัดเลือกไว้ 12 ข้อ

แสดงไว้ในตาราง 13 - 14 ในภาคผนวก

1.3.2 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) โดยวิธีเทคนิคกลุ่มที่รู้จักอยู่แล้ว (Known - Group Technique)

ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดหาโดยใช้การทดสอบค่าที (t - test) ซึ่งแยกเป็นรายด้าน และรวมทั้งฉบับ ปรากฏผลดังตาราง 5

ตาราง 5 ค่าการทดสอบที (t-test) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัด แยกเป็นรายด้านและรวมทั้งฉบับจากการทดสอบครั้งที่ 2

แบบวัดความสามารถ ในการปรับตัว	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		t - test
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
ชนิดสถานการณ์					
- ด้านอารมณ์และส่วนตัว	27.4815	2.3757	25.2593	4.4167	2.3025 *
- ด้านสังคม	26.9259	3.3274	23.5926	4.4915	3.0986 **
- ด้านการเรียน	15.6296	2.1330	13.8148	2.5273	2.8514 **
- ด้านสถานศึกษา	24.8148	4.4119	21.4444	4.0224	2.9334 **
รวมทั้งฉบับ	94.8519	9.6783	84.1111	11.9432	3.6306 ***
ชนิดข้อความ					
- ด้านอารมณ์และส่วนตัว	32.1852	4.9849	27.9259	3.8623	3.5096 ***
- ด้านสังคม	21.5926	4.3963	18.2593	5.1709	2.5520 *
- ด้านการเรียน	35.2593	5.4250	32.2593	4.5285	2.2059 *
- ด้านสถานศึกษา	48.1111	7.2607	41.8519	6.1313	3.4224 **
รวมทั้งฉบับ	137.1481	17.2821	120.2963	12.0570	4.1555 ***

* $p < .05$ ** $p < .01$ *** $p < .001$

จากตาราง 5 แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยจากแบบวัดความสามารถในการปรับตัวแต่ละด้านและคะแนนรวมแต่ละฉบับระหว่างกลุ่มที่มีการปรับตัวได้อย่างเหมาะสมกับกลุ่มที่มีปัญหาในการปรับตัว (จากการสังเกตของครู) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ แบบวัดความสามารถในการปรับตัวที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

1.3.3 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามารถในการปรับตัวแยกเป็นรายด้าน และรวมทั้งฉบับ ปรากฏผลดังตาราง 6

ตาราง 6 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด (ครั้งที่ 1) แยกเป็นรายด้านและรวมทั้งฉบับจากการทดสอบ ครั้งที่ 2

แบบวัดความสามารถ ในการปรับตัว	ชนิดสถานการณ์		ชนิดข้อความ	
	r_{tt}	S_E	r_{tt}	S_E
ด้านอารมณ์และส่วนตัว	0.700	1.836	0.675	3.183
ด้านสังคม	0.726	2.063	0.710	2.755
ด้านการเรียน	0.643	1.462	0.620	3.333
ด้านสถานศึกษา	0.747	2.097	0.777	3.466
รวมทั้งฉบับ	0.883	3.857	0.874	6.455

จากตาราง 6 แสดงว่าแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดสถานการณ์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.883 โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดเท่ากับ 3.857 และแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดข้อความ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.874 โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดเท่ากับ 6.455

1.4 คุณภาพจากการทดสอบครั้งที่ 3

การทดสอบครั้งที่ 3 เป็นการนำแบบวัดที่คัดเลือกจากการทดสอบครั้งที่ 2 ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 339 คน เพื่อหาค่าสถิติพื้นฐาน ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดสถานการณ์และแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดข้อความ ตามลำดับดังนี้

1.4.1 ค่าสถิติพื้นฐาน และค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

ค่าสถิติพื้นฐานและค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด แยกเป็นรายด้านและรวมทั้งฉบับ ปรากฏผลดังตาราง 7

ตาราง 7 ค่าสถิติพื้นฐานและค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด (ครั้งที่ 2) แยกเป็นรายด้านและรวมทั้งฉบับ

แบบวัดความสามารถ ในการปรับตัว	k	\bar{X}	S.D.	r_{tt}	S_E
ชนิดสถานการณ์					
- ด้านอารมณ์และส่วนตัว	10	26.705	3.211	0.701	1.756
- ด้านสังคม	10	25.826	3.744	0.711	2.013
- ด้านการเรียน	6	15.560	2.250	0.636	1.357
- ด้านสถานศึกษา	10	24.510	3.856	0.737	1.977
รวมทั้งฉบับ	36	92.602	10.705	0.883	3.662
ชนิดข้อความ					
- ด้านอารมณ์และส่วนตัว	9	31.410	5.370	0.676	3.057
- ด้านสังคม	6	21.068	4.937	0.716	1.402
- ด้านการเรียน	10	35.106	5.462	0.667	3.152
- ด้านสถานศึกษา	12	45.858	7.688	0.811	3.342
รวมทั้งฉบับ	37	133.442	18.558	0.883	6.348

จากตาราง 7 แสดงว่าแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดสถานการณ์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.883 โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดเท่ากับ 3.662 และแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดข้อความ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.883 โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดเท่ากับ 6.348

1.4.2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดสถานการณ์กับแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดข้อความ

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r_{XY}) ระหว่างแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดสถานการณ์กับแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดข้อความในแต่ละด้าน และรวมทั้งฉบับ ปรากฏผลดังตาราง 8

ตาราง 8 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดสถานการณื
กับแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดข้อความ (r_{XY})

แบบวัดความสามารถในการปรับตัว	r_{XY}
ด้านอารมณ์และส่วนตัว	0.34 **
ด้านสังคม	0.13 *
ด้านการเรียน	0.33 **
ด้านสถานศึกษา	0.44 **
รวมทั้งฉบับ	0.48 **

* $p < .05$

** $p < .01$

จากตาราง 8 แสดงว่าคะแนนจากแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดสถานการณืมีความสัมพันธ์กับคะแนนจากแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดข้อความ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกด้านและรวมทั้งฉบับ

2. เกณฑ์ปกติวิสัย (Norms) และคู่มือการใช้เครื่องมือ

การสร้างเกณฑ์ปกติของแบบวัดความสามารถในการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) โดยแยกเป็นรายด้านและรวมทั้งฉบับของแบบวัดทั้ง 2 ประเภท โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 539 คน นำคะแนนดิบ (Raw Score) ไปคำนวณหาค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile Rank) แล้วเทียบหาคะแนนที่ปกติ (Normalized T - Score)

สำหรับการแปลผลคะแนนโดยใช้คะแนนที่ปกติ กระทำได้โดยการเทียบว่าคะแนนดิบที่แต่ละคนได้ตรงกับคะแนนที่ปกติเท่าไร ให้แปลผลคะแนนตามเกณฑ์ของ ชาวาล แพร์ตกุล (2520 : 20) โดยใช้ช่วง 1 S.D. แบ่งระดับความสามารถในการปรับตัวของผู้สอบเป็น 5 ระดับ ดังตัวอย่างการแปลความหมายของคะแนนจากแบบวัดความสามารถในการปรับตัว ชนิดข้อความทั้งฉบับต่อไปนี้

- ตั้งแต่ T65 หรือสูงกว่า แปลว่า มีความสามารถในการปรับตัวอยู่ในระดับสูงมาก
คือช่วงคะแนนดิบ ตั้งแต่ 163 - 185
- ตั้งแต่ T55 - T65 แปลว่า มีความสามารถในการปรับตัวอยู่ในระดับสูง
คือช่วงคะแนนดิบ ตั้งแต่ 143 - 163
- ตั้งแต่ T45 - T55 แปลว่า มีความสามารถในการปรับตัวอยู่ในระดับปานกลาง
คือช่วงคะแนนดิบ ตั้งแต่ 121 - 143
- ตั้งแต่ T35 - T45 แปลว่า มีความสามารถในการปรับตัวอยู่ในระดับต่ำ
คือช่วงคะแนนดิบ ตั้งแต่ 109 - 121
- ตั้งแต่ T35 หรือต่ำกว่า แปลว่า มีความสามารถในการปรับตัวอยู่ในระดับต่ำมาก
คือคะแนนดิบที่น้อยกว่า 109 คะแนน

หากผู้สอบได้คะแนนตรงจุดแบ่งพอดี คือ T35, T45, T55 และ T65 แล้วให้เลื่อนผู้สอบ
นั้น ไปอยู่ในกลุ่มสูงถัดไปเสมอ

การแปลผลจากค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile Rank) เมื่อสามารถเทียบได้ว่าคะแนนดิบ
ของผู้สอบคนนั้นอยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ใด หมายความว่า ผู้สอบนั้นจะมีระดับความสามารถ
ในการปรับตัวสูงกว่าจำนวนผู้สอบคนอื่น ๆ อยุ่ร้อยละของตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ได้ของจำนวน
ผู้สอบทั้งหมด ตัวอย่างเช่น ผลสอบของผู้สอบคนหนึ่งอยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 60
หมายความว่า ผู้สอบนั้นจะมีระดับความสามารถในการปรับตัวสูงกว่าผู้สอบอื่น ๆ ร้อยละ 60 ของ
จำนวนผู้สอบทั้งหมด

การแปลความหมายของคะแนนจากแบบวัดความสามารถในการปรับตัวแต่ละด้านก็ใช้
เกณฑ์เดียวกันนี้

เกณฑ์ปกติของแบบวัดความสามารถในการปรับตัว ปรากฏผลดังนี้

เกณฑ์ปกติของแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดสถานการณ์ในแต่ละด้านได้แก่
ด้านอารมณ์และส่วนตัว มีคะแนนดิบตั้งแต่ 15 - 30 คะแนน มีค่าคะแนนที่ปกติ ตั้งแต่ T19 - T63
ด้านสังคม มีคะแนนดิบตั้งแต่ 11 - 30 คะแนน มีค่าคะแนนที่ปกติ ตั้งแต่ T19 - T65 ด้านการเรียน
มีคะแนนดิบตั้งแต่ 8 - 18 คะแนน มีค่าคะแนนที่ปกติ ตั้งแต่ T21 - T63 และด้านสถานศึกษามี
คะแนนดิบตั้งแต่ 13 - 30 คะแนน โดยมีค่าคะแนนที่ปกติ ตั้งแต่ T19 - T70 เมื่อรวมทั้งฉบับมี
คะแนนดิบตั้งแต่ 51 - 108 คะแนน และมีค่าคะแนนที่ปกติตั้งแต่ T19 - T76

เกณฑ์ปกติของแบบวัดความสามารถในการปรับตัวชนิดข้อความในแต่ละด้านได้แก่ ด้านอารมณ์และส่วนตัว มีคะแนนดิบตั้งแต่ 16-45 คะแนน มีค่าคะแนนที่ปกติตั้งแต่ T19-T81 ด้านสังคม มีคะแนนดิบตั้งแต่ 8-30 คะแนน มีค่าคะแนนที่ปกติตั้งแต่ T21-T71 ด้านการเรียนรู้ มีคะแนนดิบตั้งแต่ 18-50 คะแนน มีค่าคะแนนที่ปกติ ตั้งแต่ T19-T79 และด้านสถานศึกษา มีคะแนนดิบตั้งแต่ 25-60 คะแนน โดยมีค่าคะแนนที่ปกติ ตั้งแต่ T21-T73 เมื่อรวมทั้งฉบับมีคะแนนดิบตั้งแต่ 86-183 คะแนน และมีค่าคะแนนที่ปกติตั้งแต่ T19-T81

เกณฑ์ปกติของแบบวัดความสามารถในการปรับตัวทั้งสองฉบับแสดงไว้ในตาราง 15-18 ในภาคผนวก